

зервъ. Стоимъ така нѣколко часа. Най-после идва заповѣдь, резервътъ да се прибере на почивка въ село.

Ортакчи е малко, гръцко село. На нашата рота се падатъ четири кжщи, по една на взводъ. Ние случихме негостоприемни хазаи, начумерени и сърдити, които ни гледаха съ едва скривана омраза. Все пакъ можахме да намѣримъ огънь, кафе, тютюнъ.

Надвечеръ на другия день смѣнихме 3. дружина. Тоя пжтъ не бѣхме въ окопитѣ, — останахме за подрѣжка. Нищо не се забелязваше въ полето, ако и съ най-голѣмо внимание да чакахме и да наблюдавахме. Чуваха се далечни топовни гърмежи на изтокъ и на западъ, но предъ насъ бѣше тихо. Влѣво отъ насъ нѣмаше други пехотни части. Флангътъ се пазѣше отъ кавалерийската дивизия. И наистина, далечъ въ полето се явяваха и изчезваха малки кавалерийски части. Ние сами заемахме позицията на X. дивизия. Де бѣше заминала тая дивизия, която на 10. октомврий се яви, нанесе стремителенъ и страшенъ ударъ и следъ това, подобно на таинственъ призракъ, изчезна тѣй ненадейно и бързо, както се бѣше появила? И тия полкове сж бързали толкова, че не сж имали дори време да прибератъ убититѣ си. Сега наши санитарни команди прибираха и погребваха тия изоставени мъртавци. Но можаха да прибератъ само